

Brooklyn, huhtikuu 2016

Aavan meren tuolla puolen jossakin on Birdland

Otin yhteyttä Paola Weinbergiin heti, kun matka-aikataulumme oli lyöty lukkoon. Kerroin sähköpostiviestissäni tulevani bändini kanssa New Yorkiin huhtikuun puolessa välissä, ja että olisi kiva tavata jälleen. Elokuisen tapaamisemme jälkeen ei ollut kulunut päivääkään, etten olisi ajatellut Paolaa. Satoja kertoja olin käynyt mielessäni läpi tapaamisemme kulun ja käymämme keskustelut, jokaisen lausutun sanan ja jokaisen vaihdetun katseen.

Kesti jälleen viikon verran ennen kuin Paola vastasi meiliini. Olin jo ehtinyt huolestua, oliko ystävällinen kutsu tulla New Yorkiin vain amerikkalaista kohteliaisuutta ilman todellista tarkoitusta. Olinko taas niin naiivi, että uskoin ihmisten tarkoittavan mitä he sanovat?

Paolan vastaus oli jälleen lyhyt. Hän toivotti meidät tervetulleeksi ja ehdotti, että voisimme tavata Manhattanilla jossain kahvilassa tai ravintolassa. Hän lupasi antaa meille vinkkejä parhaista ravintoloista, jazzklubeista ja konserteista. Tiesin jo etukäteen, ettei meillä köyhillä pojilla tulisi olemaan varaa käydä missään Paolan ehdottamista paikoista.

Sähköposti päättyi hyvin hämmentävään viestiin. Paola mainitsi, että kun tulen New Yorkiin, hänellä olisi minulle kolme yllätystä, joita minun on mahdotonta arvata etukäteen. Mietin pääni puhki, mutta eipä todellakaan mitään tullut mieleeni. Kerroin Paolan viestistä bändini pojille.

– Mä tiedän ainakin yhden yllätyksen, sanoi Luukas. – Se sun Paolas odottaa sulle lasta.

– Se ei ole mitenkään mahdollista, elleivät naiset tule raskaiksi pelkästä kättelystä.

Odotimme innolla ensimmäistä Amerikan matkaamme ja pääsyä jazzin Mekkaan. David pakotti meidät ottamaan matkavakuutukset. Minä vastustin sitä vedoten äärimmäisen tiukkaan budjettiimme, mutta Davidin perustelut olivat uskottavia. Vakuutimme soittimet ja vahvistimet, ja otimme tapaturmavakuutukset, vaikka se teki kipeää kukkaroihiamme.

Matkavalmistelujemme yhteydessä tapahtui ikävä onnettomuus. David pudotti upouuden älypuhelimensa vahingossa vessan pyttyyn. Seuraavana päivänä puhelin lakkasi toimimasta. Takuu oli tietenkin voimassa, mutta huollossa huomattiin puhelimen pudonneen veteen. David kysyi meiltä neuvoa, pitäisikö hänen kertoa rehellisesti mitä puhelimelle oli tapahtunut. Eno kielsi kertomasta.

– Et sä silloin valehtele. Puhelinhan ei pudonnut veteen, vaan kuseen.

Luukas piti puhelimen tuhoutumista huonona enteenä tulevaa matkaamme ajatellen. Uskonnottonan miehen taikausko ihmetytti minua jälleen.

Bändimme pojat vaativat, että minä ottaisin yhteyttä New Yorkin jazzklubeihin etukäteen ja tiedustelisin keikkamahdollisuuksista. Sitä en tehnyt. Ajattelin, että klubien olisi liian helppo kieltäytyä, jos kysely Suomesta tulisi sähköpostilla. Yritin vakuuttaa pojille, että kieltäytyminen olisi vaikeampaa tapaamissa kasvoista kasvoihin. En itsekään pitänyt mahdollisuuksiamme keikkojen saamiseen kovin hyvinä, mutta ajattelin, että matkaltamme olisi pudonnut pohja pois, jos olisimme saaneet kielteiset vastaukset kaikilta klubeilta jo ennen matkaamme.

Teimme Davidin kanssa pitkän listan Manhattanin jazzklubeista ja niiden ohjelmistovastaavista. Mielestäni oli hyvä uutinen, että monille klubeille oli mahdollista ehdottaa bändiä, jota haluaisi kuulla. Me lähetimme tietenkin ehdotuksia omasta bändistämme, ikään kuin pohjusuksena varsinaiselle markkinoinnille paikan päällä.

Lento Helsingistä Frankfurtin kautta New Yorkiin oli paljon rasittavampi kuin olimme odottaneet. Lähtö Helsingistä oli klo 6.00, joten jouduimme heräämään jo heti kolmen jälkeen yöllä. Minä ja Luukas menimme läpi turvatarkastuksen hyvissä ajoin ennen kuin David tuli kentälle äitinsä saattelena. David ei ollut uskaltanut vielääkään kertoa vanhemmilleen, että aikoi matkustaa New Yorkiin enonsa bändin kanssa.

Lento Frankfurtiin lähti yli tunnin myöhässä, mutta sillä ei ollut väliä, koska jouduimme odottamaan jatkolentoa joka tapauksessa tuntitolkulla. Pitkä odotusaika rassasi hermoja, erityisesti Luukkaan kohdalla. Kulutimme aikaa lentokentän kahviloissa, mutta niiden kalit hinnat kauhistuttivat Davidia, joka oli ottanut tehtäväkseen pitää matkabudjettimme suunnitelluissa raameissa. Lopulta päätimme tehdä pikavierailun Frankfurtin keskusta, aikamme kuluksi, vaikka bus-silipuistakin tuli taas lisäkuluja.

Jo matkamme ensimmäiset tunnit viittasivat siihen, että rahamme eivät tule riittämään, jos emme matkan aikana tienaa lisää keikoillamme. Emme kuitenkaan antaneet tämän ikävän havainnon pilata tunnelmaa heti matkan alussa.

Toivematkamme oli lähellä päättymistään jo heti alkumetreillä, Frankfurtin kentän turvatarkastuksessa. Tarkastaja kysyi Luukkaalta, että ”do you have any liquids...”, johon Luukas vastasi salaman nopeasti, että kyllä likviditeetissä löytyy ja vetäisi taskustaan esiin paksun dollarirullan. Nyt tuli tiukka paikka. Tunnetusti lentokenttien turvamiehet kuuluvat alimpaan kastiin, mitä tulee huumorintajuun. Heidän alapuolellaan ovat vain saksalaiset turvamiehet. Mutta meillä oli nyt onnea, kerrankin. Tämä turvatarkastaja kuului harvinaiseen ryhmään lajis- saan ja räjähti nauramaan.

– I mean liquids in bottles or cans.

Lento New Yorkiin sujui ongelmitta, jos unohtaa Davidin ja Luukkaan murheet pitkien jalkojensa kanssa halpalentoyhtiön tiheästi pakattujen istuimien puristuksessa. Ilmeisesti koneet oli suunniteltu lyhytkasvuisille aasialaisille. Olimme perillä New Yorkissa illalla kuuden maissa, mutta tullijonossa aikaa kului kolmisen tuntia.

Epäonneksemme samaan aikaan JFK:n kentälle oli laskeutunut lukuisia koneita Euroopasta. Tullijonossa kuulosti siltä kuin Baabelin

torni olisi juuri kaatunut. Satoja metrejä pitkässä jonossa jouduimme kuuntelemaan kymmenien kielten sekamelskaa. Ehkä tältä tuntui työskennellä euoparlamentissa. Tyypillistä tuuriamme oli se, että kun vihdoinkin pääsimme tullivirkailijoiden syyniin, takanamme oli enää muutamia turisteja.

Lentokoneemme oli laskeutunut kauniissa ilta-auringon paisteessa, mutta ilta oli ehtinyt muuttua tummaksi yöksi ennen kuin pääsimme ulos terminaalista. Lämpötila oli lähellä nollaa, mikä oli ikävä yllätys. Olin lukenut turistioppaasta, että tähän aikaan huhtikuussa keskilämpötila näillä seuduilla olisi jo lähempänä kesäisiä lukemia.

Saatuamme kaikki matkatavaramme ajoimme bussilla lähimmälle metroasemalle ja sieltä metrolla Brooklynin. Samalla selvisi, miksi vараamani Hotelli Splendid on niin edullinen. Se sijaitsee kyllä keskellä Brooklynia, mutta valitettavasti mahdollisimman kaukana kaikista metroasemista. Kartan mukaan hotellimme pitäisi löytyä helposti läheltä Clarkson Avenuen ja itäisen 54. kadun risteystä. Arvioin, että kävelymatkaa lähimmältä metroasemalta hotellille olisi pari kilometriä.

Meillä oli paljon kannettavaa mukanamme, kannoimmehan matkalaukkujemme lisäksi kolmea kitaraa ja kahta vahvistinta. Luukas väsyi ensimmäisenä.

– Ei näin vanhan miehen pitäisi enää lähteä ulkomaille, jos ei ole varaa ottaa taksia lentokentältä hotellille.

Vaellustamme vaikeuttivat keho katuvalaistus sekä kadunnimien ja numeroinnin puuttuminen useimmissa risteyksissä. Rakennuskan-
ta mataline rakennuksineen ja pitkin portaikkoineen oli kuin suoraan tv-sarjoista. Lähinnä nousi mieleeni Bing Cosby Show. Tai The Sex and the City.

Saavuttuamme vihdoinkin Clarksonin ja 54. kadun risteykseen olin odottanut näkeväni hotellimme nimikyltin. Kyselimme muutamilta vastaantulijoilta, mutta kukaan ei ollut kuulutkaan moisesta hotellista. Nyt myös David alkoi hermostua, kun hotelli ei sijainnutkaan älypuhelimien kartan osoittamassa kohdassa. Olimme kaikki väsyneitä ja nälkäisiä. Päivä oli ollut pitkä, ja Suomessa kello oli jo neljä aamuyöllä. Houkutus taksin ottamiseen kasvoi askel askeleelta.

Äänestimme taksimatkasta. Minä hävisin äänin yksi-kaksi. Olin halunnut vielä jatkaa hotellin etsimistä jaloin, koska olin varma, että meidän täytyi olla jo hyvin lähellä. Davidkin oli jo niin väsynyt, että hän

ei enää jaksanut taistella tiukan budjetin puolesta. Kävelimme takaisin Clarkson Avenueelle, missä takseja liikkui enemmän kuin sivukaduilla.

Saimme taksin heti. Kuljettaja tunsu Hotelli Splendidin ja nimen kuullessaan hymyili ovelan näköisenä. Keski-ikäinen mies oli tummahoinen, kiharatukkainen, ja aksentista päätellen kotoisin Intiasta tai Pakistanista. Hän ajoi vain reilut sataa metriä, teki U-käännöksen ja sanoi, että perillä ollaan, hinta kymmenen dollaria. Jo ensimmäisenä matkapäivänämme niukka budjettimme oli alkanut vuotaa monesta kohdasta. Ei hyvältä näyttänyt jatkoa ajatellen.

Hotelli Splendid oli vanha, punatiilestä rakennettu kolmikerroksinen talo. Kaikesta näki, että rakennusta ei ollut remontoitu vuosikymmeniin. Pääsisäänkäynnin yläpuolella oli pieni nimikyltti, jossa vain muutama kirjain oli valaistu. Ei ihme, että emme olleet sitä huomanneet.

Sisältä hotelli oli vielä räjäisempi kuin mitä ulkoapäin saattoi päätellä. Vastaanotto-tila oli pieni, vain kaksi asiakasta kerrallaan mahtui tiskin eteen. Vanha mustaihoinen nainen istui tiskin takana. Hän oli kehopositiivinen, todellakin. Kiharatukka oli harmaantunut ja kasvojen iho täynnä pieniä kuoppia.

Nainen ei ollut lainkaan ilahtunut uusien asiakkaiden ilmaantuessa häiritsemään hänen television katseluaan. Toivotin hyvää iltaa ja kerroin varanneeni huoneen nimellä Bergsten. Nainen murahti jotain ja alkoi tuijottaa tietokoneensa ruutua. Varmuuden vuoksi näytin passiani, jotta nimeni tunnistaminen helpottuisi.

Nainen kysyi, että onko meitä todella kolme. Huoneet ovat vain kahdelle hengelle, joten tarvitaan kaksi huonetta. Hän voisi antaa ylimääräisestä huoneesta kymmenen dollarin alennuksen. Ehdotin, että voisimme maksaa jonkin verran lisähintaa, jos varaamaamme huoneeseen saisi ylimääräisen sängyn tai edes patjan lattialle. Nainen sanoi, että huoneet ovat pieniä, ei sinne mahdu lisävuoteita. Lisäksi se olisi turvallisuussäännösten vastaista. Keskustelimme pitkään asiasta, mutta nainen ei antanut periksi.

Ennen matkaa olimme vaihtaneet lähes koko käteiskassamme dollareiksi, sillä vain Davidilla oli luottokortti, ja senkin luottoraja oli alhainen. David kyllästyi minun tuloksettomaan neuvottelutaktiikkaani. Hän pyysi minulta neljää sataa dollaria käteistä ja asteli reippaasti vastaanottotiskin ääreen. David asetteli tiskille paksun nipun setelei-

tä, yhteensä kahdeksansataa dollaria ja ehdotti hotellivirkailijalle, että maksamme kymmenen dollaria ylimääräistä, jos saamme lisäpatjan huoneeseemme. Tässä on kymmenen vuorokauden maksu etukäteen. Voimme myöhemmin maksaa kymmenestä lisävuorokaudesta.

Tämä oli ovela veto Davidilta. Hänellä on psykologista silmää. Nainen tuijotti lumoutuneena rahapinoa tiskillä. Sanaakaan sanomatta hän otti setelinipun käteensä ja alkoi laskea rahoja. Laskeminen kesti raivostuttavan kauan, vaikka sen piti olla helppo tehtävä, olihan nipussa vain viidenkymmenen dollarin seteleitä. Lopulta summa tuli varmistetuksi, ja nainen sanoi pieni hymyntapainen kasvoillaan:

– Alright, let's make a deal.

Nainen tarkisti passimme ja pyysi meitä täyttämään henkilötietolomakkeet. Hän lupasi tuoda ylimääräisen patjan huoneeseemme. Selitin naiselle, että olemme matkasta todella väsyneitä ja toivoimme nopeata patjan toimittamista. Saimme kuitenkin maksetusta huoneesta ja huoneemme avaimen. Lähdimme raahaamaan tavaroitamme toiseen kerrokseen. Portaissa meitä vastaan tuli nuori musta nainen ultralyhyessä tulipunaisessa minihameessaan. Seurassa hänellä oli vanhahko nahkatakkainen musta mies.

Nainen vastaanotossa oli oikeassa, huoneemme oli todella pieni. Kapeassa huoneessa oli kaksi kapeata sänkyä, ja välissä kapea kulkuväylä, johon meidän täytyi tunkea ylimääräinen patjamme. Sovimme, että vuorottelemme lattialla nukkumisen suhteen. Sänkyjen päädyissä oli pienet yöpöydät ja niillä pienet yölamput. Ne olivat huoneen ainut valaistus, sillä kattolamppu ei toiminut. Huoneen päätyseinässä oli pieni ikkuna, josta oli näkymä pienelle rähjäiselle pihalle. Kyllä kaikki oli nyt pienimuotoista.

Huoneen yhteydessä oli pieni WC, jossa oli bidee-suihku, mutta ei varsinaista suihkua. Se löytyi kerroskäytävän päässä ja oli yhteinen kerroksen kaikille hotellivieraille.

– Hotel Splendid, indeed, totesi Luukas. – Olet sä varma, ettei tää ole joku vitun bordelli?